

само факта, че на този процес на умножение на политическите партии, на дробене политическите сили на народа, Фердинанд не беше чужд. Той използваше всички възможни средства, за да сее недоверие между политическите дейци, принадлежащи към една и съща политическа група; той подклаждаше и поддържаше недоверие и една взаимна и обезсилваща ги борба между отделните партии. Интригите, които е сял между партийните водители, а най-вече обещанията за скорошно повикване на власт, които с най-голяма хитрина и лукавство им е давал, са били едно мощно оръжие в неговите ръце, с което той е осуetyвал всяки опит за разбирателство по между им, колчем под натиска на общественото мнение в страната, те са се решавали на такъв. Ползвайки се от това тяхно безсилие, Фердинанд повикваше на власт винаги удобните нему партии и лица, затваряше си очите и с това ги насърчаваше в техните закононарушения, произволи и грабежи, за да му бъдат те благодарни и за да ги привърже по-силно към себе си. При това насърчение отгоре и при липсата на един истински контрол на парламента върху изпълнителната власт, те тъпчеха конституцията и законите, разпиляваха държавните богатства и не се спираха дори и пред най-вулгарните кражби и злоупотреби. Това продължаваше до тогава, докато малките и отделни незадоволства, които техното управление създаваше, се засилваха и сливаха в една буйна, заплашителна вълна, грозяща да предизвика най-сериозни сътресения в страната. Но Фердинанд винаги, най-умело и на време отстъпваше, макар и не за дълго. Той се разделяше тогава със своите любимци, като на разкошни царски трапези и пиршества ги обсипваше с многобройните изрази на своего царствено благоволение — орде-